

UCHWAŁA Nr XXXIV/330/2016
RADY MIASTA STAROGARD GDAŃSKI
z dnia 30 listopada 2016 r.

w sprawie nadania drodze publicznej gminnej nazwy "ulica Feliksa Selmanowicza „Zagończyka” "

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2016 r., poz. 446 z późn. zm.¹) uchwala się, co następuje:

§ 1. Drodze publicznej gminnej, której przebieg został wskazany na załączniku nr 5 do uchwały Nr XXXI/298/2016 z dnia 28 września 2016 r., położonej w Starogardzie Gdańskim pomiędzy ulicami: Gusowskiego i Kociewską, oznaczonej geodezyjnie jako działki: nr 185/13, nr 53/13, i nr 52/20, obręb 21, nadaje się nazwę **ulica Feliksa Selmanowicza „Zagończyka”**.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Starogard Gdański.

§ 3. 1 Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia jej w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

2. Informacja o nadaniu w/w nazwy ulicy podlega ogłoszeniu w prasie lokalnej i na stronie internetowej miasta Starogard Gdański.

Przewodniczący Rady Miasta
Starogard Gdański

Jarosław Czyżewski

¹ Zmiana tekstu jednolitego wymienionej ustawy została ogłoszona w Dz. U. z 2016 r. poz. 1579

UZASADNIENIE

Proponowana nazwa uwzględnia zasady kształtowania nazewnictwa zawarte w Załączniku Nr 2 do Uchwały Nr XLVI/447/2006 Rady Miejskiej Starogardu Gdańskiego z dnia 13 września 2006 roku w sprawie systemu nadawania nazw drogom, placom i innym obiektom użyteczności publicznej w mieście Starogard Gdański.

Ponadto nadanie nazwy ulicy jest niezbędne do prowadzenia numeracji porządkowej nieruchomości położonych w tym rejonie miasta.

Nadanie proponowanej nazwy wskazanej ulicy jest sposobem upamiętnienia postaci **Feliksa Selmanowicza „Zagończyka”**.

Feliks Selmanowicz ps. „Zagończyk”

urodził się 6 VI 1904 r. w Wilnie w rodzinie rzemieślniczej. Ukończył pięć klas gimnazjum. Mając 14 lat ochotniczo walczył w wojnie polsko-bolszewickiej. Zmobilizowany w sierpniu 1939 r., otrzymał przydział do pułku „Wilno” w Korpusie Ochrony Pogranicza. Kampanię wojenną zakończył internowaniem, z którego zbiegł i ukrywał się w Wilnie pod fałszywym nazwiskiem. W styczniu 1944 r. trafił do 3 Wileńskiej Brygady AK, następnie związał się z 5 Wileńską Brygadą AK, w której awansował do stopnia ppor. i dowodził kompanią aż do jej rozbrojenia 17 VII 1944 r. Znalazł się wtedy w areszcie w Kałudze, ale uciekł stamtąd do Wilna 20 IV 1945 r. Z transportem repatriantów wyjechał do Polski i na początku 1946 r. nawiązał kontakt z dowódcą odtworzonej na Pomorzu 5 Wileńskiej Brygady AK mjr. „Łupaszka”. Objął dowództwo samodzielnego patrolu bojowo-dywersyjnego, dokonując udanych akcji m.in. w Gdańsku, Sopocie, Olsztynie i Tczewie. Aresztowano go w Sopocie 17 VII 1946 r. i po miesiącu przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Gdańsku skazano na karę śmierci. W ostatnim swym liście do syna napisał: „Odchodzę w zaświaty. To, co pozostawiam na tym świecie najdroższego, to Polskę i Ciebie.” Został rozstrzelany 28 VIII 1946 r. w gdańskim więzieniu razem z Danutą Siedzikówną „Inką”. Szczątki jego zidentyfikowano w 2015 r., zaś państwowy pogrzeb odbył się 28 VIII 2016 r. na Cmentarzu Garnizonowym w Gdańsku. Pośmiertnie awansowany został do stopnia podpułkownika.

Opracował: Ryszard Szwoch